

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. B.**
bytem x

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2021 č. j. MD27086/2021-160/3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 2. 2021 č. j. MHMP 136406/2021/Drn.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“). Za naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125f odst. 1

zákona o silničním provozu byla žalobci podle zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.

3. Žalobce ve své žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech tím, že ústní jednání bylo provedeno bez jeho přítomnosti, nebyly mu poskytnuty informace o stavu řízení a bylo mu znemožněno se vyjádřit k řízení v důsledku procesního postupu správního orgánu prvního stupně. Dále namítal, že městská policie nebyla oprávněna oznámit předmětný přestupek, a také tvrdil, že policie provozuje kamerový systém nelegitimně. Poslední namítanou skutečností byla zainteresovanost správního orgánu prvního stupně na výsledku jím vedených řízení, z čehož dovozoval, že o přestupku rozhodoval nelegitimní orgán, který nenaplňoval zásadu spravedlivého procesu. Obě rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námítky, přičemž odkazoval na materiály obsažené ve spisovém materiálu a také na konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu. Měl za to, že námítky jsou nedůvodné, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: snímek výstupu z certifikovaného měřidla, ověřovací list rychloměru ze dne 26. 11. 2019, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 136406/2021/Drn ze dne 2. 2. 2021, odvolání žalobce ze dne 21. 2. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MD27086/2021-160/3 ze dne 3. 9. 2021.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že nezjištěný řidič dne 10. 3. 2020 v 9:27 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Suzuki, registrační značky x, v Praze 4, ul. Zálesí, poblíž ulice Nad lesním divadlem, v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 412478, rychlostí 54 km/h, přičemž nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku byla vyjádřena dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ s číslem 30 a nejvyšší dovolená rychlost tak byla překročena o 24 km/h.
9. Dne 2. 2. 2021 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 136406/2021/Drn, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 21. 2. 2021 odvolání, které dne 9. 3. 2021 doplnil. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

11. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
12. Podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.*
13. Podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
14. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
15. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
16. Stěžejní námitkou žalobce bylo krácení jeho procesních práv v řízení před správním orgánem prvního stupně. K dané námitce soud uvádí, že z žaloby je zřejmé, že žalobce se dobrovolně rozhodl, že se nařízeného ústního jednání u správního orgánu prvního stupně nezúčastní, protože považoval za přednější zdraví a životy spolucestujících v hromadné dopravě. Žalobce tedy své právo osobní účasti na jednání nevyužil zcela vědomě, přestože byl poučen o tom, že bez řádné omluvy proběhne ústní jednání i bez jeho přítomnosti. Se správním orgánem prvního stupně lze souhlasit v tom, že provedení ústního jednání lze považovat za neodkladný úkon, neboť v případě jeho neprovedení by došlo k zániku odpovědnosti žalobce za daný přestupek. Úmyslem vlády při vydávání mimořádných opatření v době pandemie nemoci Covid-19 v žádném případě nebylo zbavit zodpovědnosti za přestupky všechny osoby, které spáchaly přestupek v době platnosti těchto opatření tak, že dojde k zániku odpovědnosti za přestupky, protože nebude možné konat ústní jednání u správních orgánů. Zájem státu na projednání a potrestání pachatelů přestupků zcela jistě trval i v době platnosti mimořádných opatření a bez přistoupení dalších okolností nemohl převážit zájem jiný. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by musel ohrožovat spolucestující ve veřejné dopravě, neboť daným rozhodnutím mu nebylo odebráno řidičské oprávnění a mohl tak přicestovat sám vozidlem, kdy při ústním jednání by přišel do kontaktu s minimálním počtem zodpovědných osob u správního orgánu. Nadto je nutné podotknout, že žalobce ani netvrdil, že by byl nakažen onemocněním Covid-19 či jiným onemocněním a není tak zřejmé, jak by ohrožoval své spolucestující. Dále také žalobce ve své omluvě ani netvrdil a neprokázal, že by patřil do některé z rizikových skupin, která by byla nemocí Covid-19 výrazně ohrožena, v takovém případě by jeho omluvu správní orgán zcela jistě respektoval, jako tomu byl o v případě, kdy žalobce pociťoval příznaky respiračního onemocnění. Dle zdejšího soudu v posuzovaném případě lze považovat jednání před správním orgánem za neodkladnou úřední záležitost, neboť v opačném případě by hrozilo, že zanikne odpovědnost žalobce za

přestupek a žalobce neuvedl, žádné výjimečné skutečnosti, které by v jeho případě bránily ústnímu jednání. O svou možnost vyjádřit se k řízení se žalobce připravil sám, když se dobrovolně rozhodl, že se nařízeného ústního jednání nezúčastní. Jelikož soud dospěl k závěru, že účastí na nařízeném ústním jednání by se žalobce nedopustil porušení citovaného krizového opatření, námitku neshledal důvodnou.

17. Dále zdejší soud konstatuje, že správní řád ani jiný zákon či podzákonný předpis, se nezabývají výslovně otázkou, zda má účastník řízení právo na zasílání spisu nebo jeho části. Touto právní otázkou se však správní soudy již opakovaně zabývaly. Například Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2020, č. j. 3 As 124/2018-61, uvedl, že správní orgány nepochybily, umožnily-li stěžovateli pouze fyzické nahlížení do spisu, neboť povinnost zajistit účastníkům vzdálený přístup ke spisové dokumentaci jim žádný právní předpis neukládá a odkázal přitom na svůj předcházející rozsudek ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 16/2011-106. Je tedy zřejmé, že správní orgány nebyly povinny žalobci zaslat elektronickou kopii správního spisu tak, aby se mohl rozhodnout, zda má zájem se na ústní jednání dostavit. Dle mimořádných opatření se měl upřednostnit písemný, elektronický či telefonický kontakt před osobním ve všech případech, kdy je to možné, avšak uvážení, kdy se o takovou situaci bude jednat, bylo ponecháno na správních orgánech. Jak je uvedeno výše, tak i městský soud má za to, že v daném případě bylo konání ústního jednání nezbytné a neodkladné.
18. Nejvyšší správní soud dlouhodobě judikuje, že podle ust. § 79a zákona o silničním provozu je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tuto činnost vykonává na místech určených policií a postupuje přitom v součinnosti s policií. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Žalobce byl potrestán za správní delikt provozovatele vozidla, nikoli za přestupek spáchaný fyzickou osobou při řízení vozidla. Za správní delikt provozovatele vozidla odpovídá fyzická osoba, pokud bylo porušení pravidel zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Podmínkou použití automatického technického prostředku bez obsluhy je „skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn“ (srov. bod 57 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, čj. 9 As 213/2017-37). Městská policie změřila rychlost žalobcova vozidla na místě k tomu určeném policií (viz Sdělení Police České republiky o určení míst pro měření rychlosti vozidel strážníky Městské policie hl. m. Prahy a příloha Místa k měření rychlosti strážníky MP, které jsou součástí správního spisu), zjevně přitom dohlížela na bezpečnost dopravního provozu. Následně oznámila podezření ze spáchání přestupku neznámým pachatelem městskému úřadu v souladu s § 10 odst. 2 zákona o obecní policii, podle něhož je strážník obecní policie povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek nebo jiný správní delikt, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu. K tomuto oznámení přiložila v souladu s § 10 odst. 3 zákona o obecní policii záznam z měření obsahující též fotografii žalobcova vozidla, který pořídila v souladu s § 24b odst. 1 zákona o obecní policii. Úvahy žalobce jsou proto mimoběžné.

19. K namítané podjatosti správního orgánu prvního stupně lze odkázat na rozsudek ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že ze skutečnosti, že příjem z pokut je příjmem rozpočtu obce, nelze dovozovat, že by úřední osoby byly vyloučeny z rozhodování o uložení těchto pokut (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018 – 50, a ze dne 7. 7. 2020, č. j. 10 As 37/2019 – 40). Třebaže by spekulace žalobce, že úřední osoby mají zájem na uložení pokuty v co největším počtu případů a v co nejvyšší výši, neboť pokuty jsou příjmem rozpočtu obce, a tedy zdrojem nenárokových odměn vyplácených úředním osobám, byla teoreticky představitelná ve vztahu k úředním osobám správního orgánu prvního stupně, žalobce hájitelným způsobem nevysvětlil, v čem by spočívala motivace úředních osob žalovaného. Do rozpočtu žalovaného výnos z pokut neplyne a naopak v případě zrušení jeho nezákonného rozhodnutí soudem je povinen zaplatit ze svého rozpočtu náhradu nákladů řízení účastníkům odvolacích řízení. I kdyby bylo možné přistoupit na zcela nepodloženou spekulaci žalobce, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno podjatou úřední osobou, tak nelze odhlížet od toho, že bylo přezkoumáno v odvolacím řízení nadřízeným správním orgánem, ve vztahu k jehož úředním osobám nelze dovodit žádný zájem na výsledku řízení. Argumentace žalobce, jakkoliv věcně nepodložená, není s to zpochybnit zákonnost rozhodnutí žalovaného. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v nedávném rozsudku č. j. 6 As 138/2020-24 ze dne 9. 3. 2022.
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.